Nelze tedy nijak nesprávné právní posuzování věci v tom shledávati, že odvolací soud byl toho náhledu, že zde stávají podmínky žaloby určovací.

Jelikož odvolací soud po provedeném opakování svědeckého důkazu v první instanci provedeného na základě výsledku tohoto důkazního řízení zjistil, že na provisi odkázaný cestující M. žalobcem zmocněn byl, pro něho platné smlouvy uzavírati, nemůže též v tom nesprávné právní posuzování věci spočívati, když odvolací soud námitku, že žalobce oprávněn byl od tohoto za provisi jemu sloužícího cestujícího uzavřené obchody zrušiti, — za nerozhodnou považoval.

Neboť cestující z provise jest od svého pána k tomu zjednán, aby trvale pro něho obchody zprostředkoval.

Jedná se tudíž pouze o souhlas objednavatele, poněvadž souhlas dodavatele k uzavření každého jednotlivého obchodu pravidelně se předpokládá, a to zvláště tehdy, když běží o odběratele, s kterým jako tuto se žalovaným, již dříve podobné obchody uzavírány byly.

Žalovaný musil tudíž obchod za uzavřený považovati proto, poněvadž žalobce ihned neprohlásil, že obchod ten zamítá.

Dr. M.

Z praxe §. 74. ex. ř.

Vymah. věřitel, jenž měl svou vykonatelnou pohledávku oproti J. K-ovi na usedlosti tomuto připsané zástavním právem zajištěnu, zakročil o vnucenou správu usedlosti té. Exekuční soud povolil správu tu proti J. K-ovi, ačkoliv mezitím vlastnictví usedlosti té přešlo na M. K-ovou.

Na rekurs vymah. věřitele zemský jakožto rekursní soud v Brně usnesení exek. soudu v bodu tom změnil, povoliv vnucenou správu proti M. K-ové a této též zákaz v §. 99. ex. ř. předepsaný uděliv.

S žádostí za přiřknutí útrat rekursních oproti M. K-ové rekurenta zamítnul.

Důvody:

Dle knihovního lustra na podání za vnucenou správu ze dne 24. května 1905 byly tenkráte nemovitosti v podání tom uvedené, původně J. K-ovi patřivší, knihovně připsány již M. K-ové.

Naříkaným usnesením povolil však okresní soud navrženou vnucenou správu nemovitostí těch proti J. K-ovi, tohoto vyzval, aby se zdržel nakládání s užitky vnucenou správou zastiženými a knihovní vlastnice M. K-ové o povolení vnucené správy ani neuvědomil.

Poněvadž vklad exekučního práva zástavního má právní význam a účinek čistě realní a tudíž dle §. 88. ex. ř. oproti každému

pozdějšímu nabývateli zatížené nemovitosti se uplatňuje, nebylo žádanou exekuci vnucenou správou povoliti proti původnímu dlužníku J. K-ovi, nýbrž proti knihovní vlastnici M. K-ové, byť i za to v návrhu nebylo výslovně žádáno, a jí a nikoliv J. K-ovi mělo dle §. 99. odst. 3. ex. ř. vyhotovení usnesení býti doručeno; neboť ona jest nynější tabulární dlužnicí.

Jelikož tudíž rekurs důvodným se jeví, bylo mu vyhověti.

Útraty jeho nelze však proti M. K-ové přiřknouti, jelikož jich nezavinila.

Dovolacímu rekursu vymah. věřitele nejvyšší soudní dvůr vyhověl a jemu útraty rekursu i útraty rekursu dovolacího co vedlejší náklady jemu proti M. K-ové co hypotekární dlužnici příslušícího knihovního pohledávání přisoudil.

Důvody:

Hypotekární dlužník není sice povinen věřiteli platiti, nýbrž musí toliko dopustiti, by se věřitel ze zástavy zaplacena učinil.

Vzhledem k tomu nelze též hypotekárnímu dlužníku, jenž se toliko pasivně zachová, uložiti povinnost, hraditi věřiteli útraty řízení exekučního.

Jest však důsledkem zásady v §. 74. ex. ř. vyslovené, že věřiteli zástava též za nutné útraty řízení exekučního ručí.

Slušelo proto vysloviti, že vymah. věřiteli útraty ty ze zástavy nahraženy býti mají.

(Rozh. ze dne 12. července 1905, č. 11.534.) —a.

Přísluší vymah. věřiteli náhrada útrat návrhu na zrušení exekuce?

Den před odhadním stáním podal vymah. věřitel návrh na zrušení immob. exekuce, odůvodněný slibem dlužnice, že v brzku vymahanou pohledávku zaplatí.

Soud exekuční přiřknutí útrat návrhu toho odepřel odůvodněním, »jelikož prokázáno není, že zrušení exekuce před úplným zaplacením vymahané pohledávky k účelnému vymahání vymahané pohledávky zapotřebí bylo«.

Na rekurs vymah. věřitele zem. soud v Brně rozhodnutím z 14. února 1906, č. j. R. II. $\frac{46/6}{6}$, usnesení to změnil a útraty návrhu vymah. věřiteli přiřknul.

Důvody:

Předpis §. 74. ex. ř. nelze vykládati v ten smysl, jakoby vymahajícímu věřiteli příslušela náhrada jen těch exekučních útrat, respektive za ta poslání, kteráž přímo k vymožení pohledávky provedením exekuce vedou.